

τα γδ βλάπτοντες κ̄ ἀμαρτυῶντες, ἀδικῶσι A
 μὲν, κ̄ ἀδικήματα ἔσται οὐ μὲν τοι πο ἀδικῶσι
 διὰ ταῦτα, οὐδὲ ποινῆς ἐστὶ γδ διὰ μοχθη-
 ρίαν ἢ βλάβην ἔσται δι' ἐμ παροργίσεως, ἀδι-
 κος κ̄ μοχθηρὸς διὸ κελεύει τὰ ἐμ θυμοῦ ἐστὶ
 ἐμ παροργίσεως κρίνει· ἢ γδ ἀρχὴ ὁ θυμὸς ποιῶν,
 ἀλλ' ὁ ὀργιστὴς. ἔπει δ' οὐδὲ παρὲ τῆ ἡμέρας ἢ
 μὴ, ἀμ φησὶ βιβλίῳ τῆ δὴ αὖτε τῆ θυμῶν, ὅτι
 φησὶ οὐ μὲν γδ ἀδικεῖ ἢ ὀργὴ ἔσται οὐ γδ ὡς παρ B
 ἐν τοῖς συμμάχουσι παρὲ τῆ ἡμέρας ἀμ-
 φισβηῖσιν, ἄν ἀνάγκη τὸν ἕτερον ἔμ μοχθη-
 ρῶν, ἀλλ' μὴ διὰ λήθην αὐτὸ δρῶσιν· ἀλλ' ὁμο-
 λογηῶντες παρὲ τῆ παροργίσεως, παρὲ τῆ ποτέ-
 ρος δικῆμον ἀμ φησὶ βιβλίῳ τῆ δ' ὅτι οὐλοῦσι
 σεις, ἴα ἀγνοεῖ ὡς, ὁ μὲν οὐεται ἀδικεῖσθαι, ὁ
 δ' οὐ· ἀλλ' ὁ ἐμ παροργίσεως βλάβην, ἀδικεῖ.
 κ̄ κ̄ ταῦτα ἢ διὰ τὰ ἀδικήματα ὁ ἀδικῶν, C
 ἀδικῶς, ὅσα παρὰ τὸ ἀλόγηρον ἢ, ἢ παρὰ τὸ ἴ-
 συνόμοιως ἢ κ̄ ὁ δικῶς, ὅσα παρὲ ὁμοῦ
 δικῶν παροργίῃ. δικῶν παροργίῃ, ἀλλ' ἴσως
 παρὲ τῆ ἢ ἀκούσιων, τὰ μὲν, ὅτι συνηνο-
 μονικῶς τὰ δ' οὐ συνηνομονικῶς· ὅσα μὲν γδ
 μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, δὴ κ̄ δ' ἀγνοοῦν ἀ-
 μαρτυῶσι, συνηνομονικῶς· ὅσα δὲ μὴ δ' ἀ-
 γνοοῦν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μὲν, διὰ πάθος D
 ἢ μὴτε φρεσὶν, μὴτ' ἀφ' ὄρα φρεσὶν, οὐ συ-
 νηνομονικῶς.

Κεφάλαιον ζ.

AΠερὶ ἧς δ' αὖτε, ἢ ἐκείνους διώξειται
 παρὲ τῆ ἀδικεῖσθαι κ̄ τὰ ἀδικεῖν. παρὲ
 τῆ μὲν, εἰ ἔσται ὡς παρ Εὐρείπιδος εἴρηκε, λέ-
 γων ἀπίστος, Μιτῆρα κατέκτα τῶν ἐμλύ-
 θεαρχικῶν λόγος· Ἐκὼν ἐκούσων, ἢ ἔλευσθ' οὐχ
 ἐκὼν ποτέρον γδ ὡς δὴ τῶς ἔσται, ἐκόντα ἀδι-
 κείσθαι, ἢ οὐ· αὐτὸν ἀκούσιον ἄπαν, ὡς παρ κ̄
 τὸ ἀδικεῖν παῦ ἐκούσιον. κ̄ ἀεὶ ἄπαν οὐ-
 πτος ἢ ἐκείνος, ὡς παρ κ̄ τὸ ἀδικεῖν παῦ ἐ-
 κούσιον ἢ τὸ μὲν, ἐκούσιον. τὸ δ' ἀκούσιον.
 ὁμοίως δὲ κ̄ ὅτι τῆ δικῶν δὴ τῆ τὸ γδ
 δικῶν παροργίῃ παρ ἐκούσιον. ὡς τ' ἄλλο-
 γρον ἀδικεῖσθαι ὁμοίως κ̄ εἰς ἐκείτερον,
 τῆ, τ' ἀδικεῖσθαι κ̄ τὸ δικῶν δὴ τῆ ἢ ἐ-
 κούσιον, ἢ ἀκούσιον ἔμ. ἄποτον δ' αὖ δὲ
 ξει κ̄ ὅτι τῆ δικῶν δὴ τῆ, εἰ ἄπαν ἐκούσιον·
 sua sponte accipit: aliqua quam inuitus,
 potest. Quisquis enim iuste agit, sponte agit. Itaque consentaneum est, utraque simi-
 liter inter se opponi iniuriam accipere, & ius suum obtinere: ut utrumque vel spon-
 te perferatur atque obtineatur, vel inuitè. Sed absurdum videri possit etiam
 in sup iure obtinendo, si omnis, qui ius suum obtinet, sponte obtineat.

dant. Nam qui is impulsus lædunt, alterū, & qui his peccant, iniuriā illi quid ē faciunt, & hæc sunt iniuste facta: nondum tamen propter hæc iniusti, neque improbi sunt. Non enim malitiosè damnum illatum est. Cum autem consilio capto, & de industria, tum & iniustus & improbus est dicendus. Quapropter rectè, & Quæ per iram fiunt, non de industria facta iudicantur. Non enim prior lædit is, qui iratus facit sed qui laceffuit, atque irritauit. Præterea non est controuersia de facto, sed de iure. Ob iniusticiam enim speciem animo obiectam ira commouetur. Neque enim hic de facto controuersia est, ut in rebus contrahendis inter eos, qui contraxerunt (quorum necesse est alterum esse improbum, nisi oblitus id faciant) sed de facto vnum & idem sentientes, de iure dissentiant atque ambigunt. At qui cogitatio læsit alterum, non ignorat. Itaque qui ab irato læsus est, iniuriam se accepisse putat: qui iratus læsit, nullam se fecisse iniuriam existimat. Quod si quis consultò damnata inferat, iniuriam facit: & qui his iniuriis inferendis iniurius est, iniustus est, cum vel à proportione, vel ab æqualitate discesserit. Itèmq; iustus est tū, cum consultò iuste agit. Iuste agit autè, si modò sponte & voluntate sua agat. Eorum autè, quæ inuitè fiunt, alia venia digna sunt, alia nō item. Quæcumque enim nō solum insciētēs, sed etiā per insciētiā peccant homines, iis ignoscendum est: quæcumq; verò nō propter insciētiā peccant, sed quāuis insciētes, tamen perturbationib. nec naturalib. nec humanis incitati, iis non est ignoscendum.

CAPVT VII.

Dubitare autè posset aliquis, si modò satis distinctè de accipiēda & faciēda iniuria à nobis disputatū est: primū quidem utrum ita se res habeat, ut dixit Eurip. cuius hæc sunt absurde sanè dicta: *Matrem ut meam necauerim, paucis loquar, Volens volentem, vel volentem non volens.* Quæri enim potest, utrum possit quisquā verè iniuriam sua voluntate accipere, nec ne: sed potius omnis inuito fiat iniuria: quemadmodum & quisquis iniuriam facit, sponte facit: hoc est, utrum omnis iniuria accipiatur vel hoc, vel illo modo (quemadmodum & iniuriam quisque sua voluntate facit) an aliqua sit, quam quis Atque hoc idem de iure obtinendo quæri potest. Itaque consentaneum est, utraque simi-
 liter inter se opponi iniuriam accipere, & ius suum obtinere: ut utrumque vel spon-
 te perferatur atque obtineatur, vel inuitè. Sed absurdum videri possit etiam
 in sup iure obtinendo, si omnis, qui ius suum obtinet, sponte obtineat.